

Sygn. akt: I 1 C 763/23 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny - Sekcja d/s Rozpoznawanych w Postępowaniu Uproszczone

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Joanna Jank
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2023 r. na posiedzeniu niejawnym w Gdyni

sprawy z **powództwa Gminy M. G.**

przeciwko R. R.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. G. wniosła pozew przeciwko R. R. o zapłatę kwoty 350 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że pojazd O. o nr rej. (...) będący własnością pozwanego został w dniu 3 marca 2020 roku usunięty z ul. (...) w G. i umieszczony na parkingu przy ul. (...) w G.. Koszt usunięcia i wyceny pojazdu określa faktura VAT nr (...). Pozwany był wzywany do zapłaty w dniu 11 lutego 2022 roku, lecz do dnia wniesienia pozwu nie uregulował powyższej kwoty.

(pozew, k. 3-4)

Kurator procesowy ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniosł o oddalenie powództwa. Kurator podniósł, że powód przedłożył nieczytelną umowę kupna – sprzedaży pojazdu i trudno z tego dokumentu cokolwiek odczytać. Nadto, brak protokołu, na podstawie którego pojazd został usunięty z miejsca postojowego przy ul. (...), brak dokumentacji fotograficznej wskazującej na to, że pojazd był uszkodzony lub nie nadawał się do ruchu i należało go usunąć. Kurator zarzucił także, że do pozwu załączono jedynie wezwanie do zapłaty, a brak informacji, czy pozwany był informowany o fakcie usunięcia pojazdu i miejscu jego przechowania celem ewentualnego odbioru zgodnie z art. 50a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Kurator wskazał także, że wezwanie do zapłaty nie zostało przez pozwanego odebrane i trudno zakładać, że pozwany wiedział o tym, że ma wobec powoda jakiegokolwiek zadłużenie, tym bardziej nie wiedział o fakcie odholowania pojazdu. Wreszcie kurator podniósł, że na załączonej fakturze widnieje opis „przechowanie i demontaż pojazdu” a nie „holowanie”, a kwota wskazana na tej fakturze jest inna niż żądanie pozwu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 55)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z § 1 ust. 3 uchwały nr XXIV/792/20 Rady Miasta G. z dnia 25 listopada 2020 roku w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów powstałych w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu - wysokość opłaty związanej z usuwaniem i przechowywaniem pojazdów usuniętych z dróg w sytuacjach określonych w art. 130a ust. 1 -3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym za pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 t wynosi 350 zł za usunięcie pojazdu, 20 zł za każdą dobę przechowywania.

(dowód: uchwała nr XXIV/792/20 Rady Miasta G. z dnia 25 listopada 2020 roku w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów powstałych w razie odstąpienia od usunięcia pojazdu, k. 63-63v)

W dniu 3 marca 2020 roku zastępca Komendanta Straży Miejskiej w G. z upoważnienia Prezydenta Miasta G. wydał dyspozycję usunięcia pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: dyspozycja usunięcia pojazdu, k. 7)

Pismem z dnia 11 lutego 2022 roku powódka wezwała R. R. o zapłaty kwoty 350 zł za usunięcie pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy, wskazując, że bezskuteczny upływ terminu spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało przesłane na adres G., ul. (...) i nie zostało podjęte przez adresata.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 11 lutego 2022r., k. 10 wraz z kopią strony adresowej koperty k. 11 i zpo k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z kopii dokumentów przedstawionych przez stronę powodową, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną. Mimo niepoświadczenia za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika reprezentującego stronę powodową wezwania do zapłaty czy też dyspozycji usunięcia pojazdu, kurator nie podnosił zarzutów odnośnie formy ww. kopii dokumentów, w szczególności nie zarzucił, że przedstawione kopie nie stanowią wiernego odzwierciedlenia oryginałów, ani też nie zażądał przedstawienia oryginałów tych pism. Jak natomiast wskazuje się w orzecznictwie kserokopia dokumentu (której nie nadano cech poświadczanego odpisu) w zasadzie nie jest dokumentem w dotychczasowym, utrwalonym, procesowym rozumieniu tego pojęcia (czyli nadal nie jest dokumentem prywatnym, ani urzędowym), ale wbrew poprzednio wyrażanym poglądom, od dnia 8.09.2016 r. jest dokumentem zgodnym z normą art. 77³ k.c., czyli wprost innym środkiem dowodowym z art. 308 k.p.c., będącym dowodem pośrednim co do istnienia dokumentu o określonej treści (podobnie, jak np. fotografia dokumentu), przeprowadzanym w procesie w oparciu o przepisy o dowodzie z dokumentów (art. 308 in fine k.p.c.) (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 lipca 2022 r., I ACa 79/22, L.).

Natomiast za wiarygodny i autentyczny dowód w sprawie nie mogła zostać uznana przedstawiona kopia umowy kupna – sprzedaży. Powód przedstawił ciemną kserokopię, która jest zupełnie nieczytelna. Kurator procesowy zakwestionował przedmiotowy dokument, niemniej – mimo zobowiązania do ustosunkowania się m.in. do tego zarzutu oraz zgłoszenia wniosków dowodowych w celu odparcia podniesionych zarzutów – pełnomocnik powódki nie przedstawił nie tylko poświadczonej kopii, ale nawet kopii umożliwiającej odczytanie zapisów tej rzekomej umowy.

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1047 ze zm.), zgodnie z treścią którego pojazd pozostawiony bez tablic rejestracyjnych lub pojazd, którego stan wskazuje na to, że nie jest używany, może zostać usunięty z drogi przez straż gminną lub Policję na koszt właściciela lub posiadacza.

Jak wskazuje się w doktrynie uprawnionymi do usunięcia są: straż gminna (miejska) lub Policja, a koszty usunięcia obciążają właściciela albo posiadacza pojazdu. Przesłanki usunięcia pojazdu z drogi określone w art. 50a PrDrog wiążą się w sposób oczywisty z koniecznością utrzymania czystości i ład. Mają charakter czysto porządkowy, ich celem jest

oczyszczenie miejsc publicznych z wraków pojazdów (zob. A. Mezglewski, M. Nowikowska, J. Kurek, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2022).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy wskazać, że w niniejszej sprawie strona powodowa nie sprostowała ciężarowi dowodu spoczywającemu na niej w myśl art. 6 k.c. i nie wykazała po pierwsze, że przedmiotowy pojazd pozostawiony był bez tablic rejestracyjnych lub też, że jego stan wskazywał na to, że nie jest używany, a po drugie – że pozwany był właścicielem lub posiadaczem tego auta. W sprzeciwie od nakazu zapłaty kurator zakwestionował twierdzenia powoda zawarte w pozwie w tym zakresie, lecz mimo tego fachowy pełnomocnik powoda nie przedstawił żadnych dowodów, które pozwalałyby na odparcie tychże zarzutów. W odniesieniu do stanu pojazdu strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że stan pojazdu kwalifikował go do usunięcia w myśl cytowanego powyżej art. 50a ustawy Prawo o ruchu drogowym. W szczególności dowodem świadczącym o stanie pojazdu nie może być kopia dokumentu – dyspozycja usunięcia pojazdu nr (...). W piśmie tym w rubryce „pojazd ma następujące widoczne uszkodzenia” wpisano „zgodnie z protokołem oględzin pojazdu”. Odesłanie do innego dokumentu, który w ogóle nie został dołączony do akt sprawy nie może zostać uznane za wykazanie powyższej ustawowej przesłanki umożliwiającej usunięcie pojazdu. Poza powyższym pismem, strona powodowa nie przedstawiła w toku niniejszego postępowania żadnych innych dowodów, które pozwalałyby na stwierdzenie, że stan pojazdu kwalifikował go do usunięcia. Podkreślić należy, iż usunięcie pojazdu przez organ państwowy czy samorządowy stanowi ingerencję w prawo własności, które zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP podlega równej dla wszystkich ochronie prawnej. Stosownie do art. 64 ust. 3 ustawy zasadniczej własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. Z tego względu istotne jest wykazanie, czy organ ingerujący w prawo własności dochował wszystkich ustawowo określonych przesłanek umożliwiających ograniczenie tego prawa. W niniejszej sprawie powódka tego jednak nie udowodniła.

Nadto, należy wskazać, że strona powodowa nie wykazała, że pozwany R. R. jest właścicielem, bądź posiadaczem wskazanego samochodu. Na tę okoliczność przedstawiono jedynie nieczytelną, zaciemnioną kopię pisma mającego – wedle twierdzeń powoda – stanowić umowę kupna – sprzedaży pojazdu. Dokument ten – jak wskazano powyżej – został zakwestionowany przez kuratora pozwanego, a strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów w celu odparcia tegoż zarzutu, w szczególności nie złożyła czytelnej kopii. Podkreślić należy, iż obowiązkiem strony dochodzącej swoich roszczeń przed Sądem jest przedstawienie dokumentacji w odpowiedniej formie, umożliwiającej odczytanie poszczególnych zapisów. Tym bardziej takiej staranności należy wymagać od jednostki samorządu terytorialnego, która jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika i niewątpliwie posiada możliwość odpowiedniego przygotowania dokumentacji.

Dalej – nie wykazano wysokości roszczenia – dołączona do pisma procesowego z 20 czerwca 2023 r. Uchwała Rady Miasta z 25 listopada 2023 r. reguluje wysokość opłat i kosztów z tytułu kosztów usunięcia pojazdu w sytuacjach przewidzianych w art. 130 a ust. 1 – 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a nie w sytuacji, jaka miała miejsce w sprawie niniejszej.

Dołączona do pozwu faktura demontuje koszt przechowywania i demontażu pojazdu, a powód domagał się zasądzenia kosztów usunięcia pojazdu z drogi. Dochodzona pozwem kwota różni się od kwoty wskazanej na fakturze.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 50a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.